

ת"פ 29721/12/17 - מדינת ישראל נגד אדנה קסו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 29721-12-17 מדינת ישראל נ' אדנה קסו

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

נ ג ד

הנאשם: אדנה קסו

בשם המאשימה: עו"ד יפית ברדה

בשם הנאשם: עו"ד ארז נגה

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין. הנאשם כפר במיוחס לו. כמצוות המחוקק אני מודיע בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור ולהרשיעו בעבירת איומים.

כתב האישום

1. נטען כי ביום 25.9.2017 בשעה 01:00 לערך (כתב האישום נוקב שעה מאוחרת ביום 24.9.17, אך אין מחלוקת כי מדובר בטעות וכי המועד הוא כמפורט לעיל) הזעיקה אשתו דאז של הנאשם (להלן: האישה) את המשטרה, והנאשם עוכב בחשד לביצוע עבירה ע"י הפקח עמיחי סבג (להלן: הפקח) והשוטר רש"ט ועדי זידאן (להלן: השוטר). נטען כי הנאשם העליב את הפקח כאשר אמר לו "מי אתה בכלל" תוך שהרים ידיו לאוויר, השליך את תעודת המינוי של

הפקח לרצפה והוסיף ואמר "אתה פקח זין", "לא סתם פקח זין, פקח מוצץ", "יבן זונה אני אזיין אותך", "מי אתה בכלל", "אני אתאגרף עליך", "אני אהפוך אותך לשק החבטות שלי", וכל זאת נאמר כשהנאשם מתקרב לפקח בגופו. בהמשך, כשהתלווה הנאשם לניידת על ידי השוטר, נשאל מה יש בכיסיו ואיים בהשיבו "יש לי 7 דוקרנים לדקור את הפקח הבן זונה" (להלן: האמירה המאיימת).

מענה הנאשם ומהלך הדיון

2. ביום 3.10.18 השיב הנאשם לכתב האישום, אישר כי עוכב בחשד להפרת צו, והודה באמירת חלק מהביטויים שהופנו כלפי הפקח. לדבריו, הוא קילל את הפקח רק לאחר שהאחרון איים עליו "שיפרק אותך" ואף לבש כפפות להמחשת האיום. הוא כפר בטענה שהשליך את תעודת הפקח על הרצפה (טען שהזיז את ידו של הפקח והיא נפלה), וכפר באמירה המאיימת.

3. בישיבת הוכחות ביום 8.11.18 נשמעה פרשת התביעה במסגרתה העידו הפקח, השוטר, וגובה עדות הנאשם, ופרשת הגנה במסגרתה העיד הנאשם, כשבסיומה עתר לזמן עדה נוספת מטעמו, חוקרת שסיכמה את תיק החקירה אשר העידה ביום 18.11.18, ובמועד זה נשמעו סיכומי הצדדים. המוצגים שהוגשו הם הודעת הנאשם (ת/1), הודעת הפקח (ת/2), דו"ח פעולה מאת השוטר (ת/3) ודו"ח מעצר מאת השוטר (ת/4). במועד שנקבע למתן הכרעת דין ביקשתי מהצדדים להשלים את טיעוניהם באשר לטענת הנאשם להגנה מן הצדק, תוך הדגשה כי בית המשפט טרם גיבש עמדתו וכי אין בדחיית הדיון כדי להצביע על תוצאת הכרעת הדיון. הצדדים השלימו טיעוניהם בכתב ובישיבה מיום 12.12.18 נקבע הדיון למתן הכרעת דין.

גדר המחלוקת

4. תיאור האירוע כפי שהובא בכתב האישום כמעט שאיננו שנוי במחלוקת. כאמור, הנאשם אישר את נוכחותו בזמן ובמקום, אישר כי עוכב בחשד לביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, אישר כי הטיח קללות בפקח, ואישר כי הובא על ידי השוטר לניידת. נותרנו עם שלוש מחלוקות מרכזיות: א. מהן הקללות שהטיח הנאשם בפקח והאם הן עולות כדי העלבת עובד ציבור; ב. האם הנאשם אמר את האמירה המאיימת; ג. מה היו הנסיבות שאפפו את האירוע, כיצד התנהג הפקח, והאם וכיצד משליכה התנהגותו של האחרון על מעשיו ואשמתו של הנאשם.

דיון

מהלך האירוע

5. דו"ח הפעולה ת/3 מתעד את ההתרחשות מנקודת מבטו של השוטר. לדבריו האירוע החל עם הגעתה של האישה לתחנת המשטרה בבקשה לוודא שבעלה אשר מורחק ממנה (השניים היו בהליך גירושין) אינו נמצא בביתם.

מתואר כיצד הגיע השוטר עם הפקח והאישה לאיזור ביתה של האחרונה, שם הצביעה על הנאשם שנכח בקרבת מקום, כשלטענתה הפר בכך צו הרחקה שמצוי בביתה. השוטר הנחה את הפקח להתלוות לאישה לביתה, לערוך סריקה במקום ולקחת את הצו, ואילו השוטר נשאר ברחוב עם הנאשם. לדבריו, בשלב זה הונחה טלפונית על ידי ראש הצוות לעכב את הנאשם לתחנת המשטרה בחשד להפרת צו, וכך הודיע לנאשם [במאמר מוסגר: אין הסבר מדוע לעכב את הנאשם בטרם חזר הפקח. האם לא יתכן שיתגלה כי הנאשם לא הפר צו?].

כשחזר הפקח מבית האישה הוא מסר שהצו לא מצוי שם. בשלב זה שאל הנאשם את הפקח האם היה בבית מישהו מעל גיל 18. השוטר שב והסביר לנאשם שהוא מעוכב לתחנת המשטרה, והאחרון "משך את הזמן". גם הפקח הסביר לו שהוא מעוכב, ואז הנאשם השיב בהתלהמות ובהרמת ידיים באוויר, תוך הטחת אמירות כלפי הפקח "מי אתה בכלל", "אתה פקח זין", "מי אתה בכלל", והשליך את תעודת הפקח לרצפה. השוטר הסביר לנאשם שמדובר בהעלבת עובד ציבור, ביקש ממנו להירגע ולהתלוות אליו לניידת.

לאחר שעלו לניידת שאל את הנאשם אם יש לו משהו בכיסים, והאחרון השיב "כן, יש לי 7 דוקרנים לדקור את הפקח הבן זונה". הפקח יצר קשר עם ראש הצוות, שהורה לעצור את הנאשם, וכך נעשה, תוך שהשוטר הודיע לנאשם שהוא עצור בגין עבירת איומים. בטרם נלקח הנאשם לתחנת המשטרה הוא התבקש להוציא את חפציו מהכיסים: טלפון נייד וקופסת סיגריות. השוטר הניח את החפצים על גג הניידת, אזק את הנאשם והכניס אותו לניידת, אך שכח את החפצים על גג הרכב. במהלך הנסיעה החפצים נפלו, הטלפון נמצא אך קופסת הסיגריות אבדה.

6. עדותו של השוטר לפני נחזתה להיות מהימנה, ונראה כי הוא משתדל לדייק בדבריו. מדובר בבחור צעיר אשר משרת כשוטר בשירות חובה (שח"מ) ובמועד האירוע שימש כמתגבר בתחנת משטרת ראשון לציון. במהלך עדותו חזר על עיקרי האמור בדו"ח (ת/3), הבהיר כי איננו זוכר את הגידופים, ומאידך זכר את האמירה המאיימת, מה שמצביע על כך שזו השאירה עליו רושם חזק יותר מאשר הגידופים המיוחסים לנאשם (ושחלקם, כאמור, מתואר בדו"ח הפעולה). לדבריו, כששאל את הנאשם האם יש בכיסו דבר מה אסור, השיב האחרון כי יש לו "7 דוקרנים בשביל לדקור את הבן זונה הזה". עוד אישר השוטר כי ביקש מהפקח להתלוות לאישה על מנת שתציג את הצו, שלא נמצא בביתה. גם בחקירתו הנגדית של השוטר ניכר כי הוא משתדל לשתף פעולה ולפרט את מהלך האירוע. הוא אישר כי התנהגותו של הנאשם בנוכחותו, בטרם חבר אליהם הפקח, הייתה תקינה וללא קשיים או אירועים מיוחדים (פרוטוקול עמוד 19 שורות 20-23). מנגד, דומה שזכרוננו של השוטר התעמעם מעט בכל הנוגע להתנהגותו של הפקח באירוע, התנהגות שהפקח עצמו אישר ושעליה נעמוד בהמשך.

7. ניכר כי כתב האישום מבוסס בעיקר על הודעתו של הפקח (ת/2). תיאור האירוע מנקודת מבטו של הפקח מעט שונה. האחרון מצא לתאר באופן מפורט את התנהלותה ותחושותיה של האישה ש"היתה נסערת מאד רגשית ומפוחדת מאד...רעדה בכל גופה...ליוויתי אותה לביתה...האישה אמרה לי כמה פעמים שהיא חוששת לחייה, שהיא חוששת שהוא יפגע בה ושהיא חוששת שהוא ינסה לפגוע בה דרך הילדים והוא יעשה להם משהו". הפקח לא הזכיר כלל את הנחיית השוטר (הממונה עליו) לאתר בבית צו הרחקה. לאחר שירד מבית האישה הוא חבר לשוטר, אז הודיעו לנאשם, לאחר התייעצות עם ראש הצוות, כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה בחשד להפרת צו. הפקח מצא להדגיש כי "הוסבר לו בצורה יפה ומכובדת". בתגובה הנאשם החל בהתלהמות תוך אמירת הדברים המיוחסים לו בכתב האישום

והשליך את תעודת הפקח על הרצפה, והכל תוך התקרבות והנפת ידיו באוויר. הפקח שב והדגיש כי "שמרתי על איפוק ולא התייחסתי לדיבור המלוכלך". בזמן שנכנסו לניידת שאל השוטר את הנאשם אם הוא מחזיק דבר מה אסור בכיסיו, ואז השיב האחרון כי "יש לי 7 דוקרנים לדקור את הפקח הבן זונה". בשלב זה נעצר הנאשם על פי הנחיית ראש הצוות.

8. עדותו של הפקח לפני, השוואתה עם הודעתו הכתובה, ניתוח תוכנה אל מול עדותו ודו"ח הפעולה של השוטר ועדותו של הנאשם, והכל בשילוב עם התרשמותי מהתנהגותו של הפקח בשטח, מאירים את האישומים המיוחסים לנאשם באור מעט שונה מזה המתואר בכתב האישום ובדו"חות הכתובים.

הפקח ניסה ליצור רושם ענייני, רגוע, של מי שפעל באופן אובייקטיבי ובהגינות כלפי הנאשם. התרשמותי אחרת. אינני מקבל את הטענה כי התייחס בכבוד לנאשם. הגעתי למסקנה כי התנהגותו של הפקח כלפי הנאשם הובילה להסלמה, מה שדרבן את האחרון לומר חלק מהמיוחס לו בכתב האישום. כמו כן וכזכור, בטרם פגש הפקח בנאשם תוארה התנהגותו של זה על ידי השוטר כתקינה ונורמטיבית, כך בדו"ח הפעולה (ת/3) וכך לפני. גם הנאשם בעדותו ואף בחקירתו במשטרה התייחס לשוטר בכבוד ובנימוס, ולא העלה טענה כלשהי כלפיו. ניתן לראות בכך התנהלות מפתיעה, שכן השוטר הוא זה שהודיע לו לראשונה על עיכובו ובהמשך היה זה שעצר אותו, ובכל זאת השניים התייחסו זה לזה בכבוד וללא טענות האחד כלפי רעהו. נתון זה מעצים וממחיש את החריגות שבהתנהגותו של הנאשם כלפי הפקח, באופן שמחייב בדיקה זהירה כיצד הסלים המצב.

התנהגות הנאשם לאחר המפגש עם הפקח

9. הפקח סיפר בעדותו: "שאני ירדתי מהאישה וחזרתי לכיוון אותו בחור להסביר לו "חבר אתה לא אמור להיות פה כרגע והאישה מפוחדת מאד, אתה אמור להתלוות אלינו לתחנה" (פרוטוקול עמוד 8 שורות 27-28). הפקח, לדבריו, הודיע לנאשם על עיכובו לאחר קבלת אישור מראש הצוות מיד כשירד מדירת האישה. מדובר בפעם השנייה בה נמסר לנאשם שהוא מעוכב [ושבו עולה הקושי בהחלטה לעכבו בטרם נערך בירור האם האחרון הפר צו, אם לאו, מה גם שניתן לברר זאת בשיחת טלפון עם התחנה].

10. הודעתו של הנאשם (ת/1): "הפקח טען בפניי שהעברית שלי יפה ומילותי מיותרות כי אני עצור, ביקשתי ממנו להזדהות בפני והוא נופף עם הכרטיס בעיני בצורה מאיימת" (שורות 16-17). הציטוט מתיישב להפליא עם הרושם שעשה הפקח במהלך הדיון - ניסיון להציג חזות נקיה ומקצוענית, כשנראה שבפועל התנהגותו כלפי הנאשם לוותה בזלזול ובהתנשאות. האמירה הנ"ל עשויה להתפרש על ידי הנאשם כגזענות כלפיו (הנאשם ממוצא אתיופי). מה בין עבודתו של הפקח להערה, חיובית לכאורה, המשבחת את לשונו הצחה של הנאשם? מצאתי כי מדובר בהערה צינית ומלעגת, שיש בה להנמיך את הנאשם. אני מאמין לנאשם כי הפקח התבטא כך כלפיו, בפרט כשמדובר בביטוי ייחודי שקשה להמציא.

11. בהמשך ת/1: "שאלתי אותו אם יש גבר בוגר ששומר על ילדי" שהיא לא הייתה, הוא ענה לי "אכן כן" והתגרה בי בתשובתו "אני לא רוצה להגיד לך אם זה גבר או אישה" (שורות 18-19). אמירה זו עשויה להתפרש כניסיון של הפקח

לסנוט בנאשם. טענה זו הובאה אמנם אך מפיו של הנאשם, ללא תימוכין, אך גם התנהגות הפקח בהמשך האירוע כפי שהובאה בהודעת הנאשם (ראו להלן) לא קיבלה ביטוי בהודעת הפקח ובדו"ח הפעולה של השוטר (מוצגים ת/2, ת/3), אלא שהיא אושרה לבסוף על ידי הפקח בחקירתו הנגדית.

12. הנאשם סיפר בהודעתו (ת/1) כי הפקח לבש כפפות ואמר לו שהוא מוכן "להוריד אותו" אם ירגיש מאוים (שורות 20-21). אין לאמירה זו אזכור כלשהו במוצגים ת/2, ת/3. עם זאת, האמירה אוששה בחקירתו הנגדית של הפקח לפני. הפקח אישר בעדותו כי לבש כפפות, לדבריו נהג לעשות זאת באופן שגרתי מחשש למחלות וחיידקים, וכי "כאשר הוא התקרב אלי ואיגרף את ידו וקירב את חזהו ואיים להכות אותי כביכול, אני הודעתי לו שאם אני ארגיש מאוים פעם נוספת אני אצטרך לעצור אותו בצורה פיזית גם אם זה דורש ממני לקפל אותו לרצפה ולעצור אותו" (פרוטוקול עמוד 14 שורות 6-7). כשהוטח בפניו כי התנהגות זו לא קיבלה ביטוי בהודעתו הכתובה, התייחס לכך כאל פרט קטן שאולי נשמט. כשנשאל האם הנאשם ביקש לברר עמו מי נמצא בבית, השיב שיכול להיות, אך גם אם כן, לא מצא לפרט זאת בהודעתו. מצאתי כי האמירה לפיה "יקפל" את הנאשם לרצפה היא משפילה ונועדה להעמיד את הנאשם במקום בו יחוש נחות וחלש מהפקח.

מסקנה: מצאתי לקבוע כממצא כי הפקח אמר את הדברים שיוחסו לו על ידי הנאשם. מכאן, בניגוד לטענות הפקח כאילו ביקש להרגיע את המצב, התנהגותו ודבריו מלמדים כי הביא להסלמת הסיטואציה והוביל את הנאשם למצב רגיש וטעון.

13. גם האופן בו הבחין הנאשם בין התנהגות השוטר שהתנהל לטענתו באופן ראוי והגון, לבין התנהגות הפקח, יש בו כדי לחזק את מהימנות גרסתו, שאיננה משחירה את כל גורמי אכיפת החוק שהיו מעורבים במעצרו, אלא אך את הפקח בגין התנהגותו. "פניתי אליו ואמרתי לו שאיננו (צ"ל אינני - ג"א) מאיים ושאלתי אותך שאלה פשוטה (לגבי הנוכחים בבית - ג"א), והוא גיחך וצחק בצורה בוטה. חשוב לציין שהשוטר היה הומני, אכפתי ורגיש להגיע לעמק השווה, והפקח הלהיט והזמין תגבורת על מנת ליצור רושם של מעצר אלים. לא התנגדתי לאזיקים וערכו עליי חיפוש, ותוך כדי שאני אזוק הוא חובט בידו בצורה מאיימת שאם הוא היה מאוים הוא היה נותן לי פצצה לפני וחייתי מת" (ת/1 שורות 21-25).

האמירה המאיימת

14. השוטר סיפר הן בדו"ח הפעולה (ת/3) והן בעדותו לפני כי הנאשם אמר לו שיש לו 7 דוקרנים לדקור את הנאשם, זאת במענה לשאלתו האם יש בכיסו דבר מה אסור. הפקח בהודעתו (ת/2) כתב זאת, ומנגד בעדותו לפני אישר כי לא שמע מפורשות את מלוא המשפט (פרוטוקול עמוד 9 שורות 11-13, עמוד 11 שורות 25-28). הנאשם כפר באמירה המאיימת. בהודעתו (ת/1) סיפר כי השיב לשוטר "שאין לי לא דוקרנים ולא נעליים" (שורה 67), ובעדותו לפני חזר על כך (פרוטוקול עמוד 27 שורות 12-13, עמוד 31 שורה 26 - עמוד 32 שורה 18).

15. אינני מקבל את טענתו המיתממת של הנאשם, אשר אינה מתיישבת עם שאלתו של השוטר שביקש לברר האם

הוא מחזיק בכליו חפצים אסורים. אני קובע כממצא שהשוטר לא העלה מיוזמתו את המילה דוקרנים, ומכאן זו יכולה הייתה להגיע אך ורק מפיו של הנאשם. בנוסף, מצאתי את עדותו של השוטר מהימנה בעיקרה, הגם שלא כללה אזכור להתבטאויותיו הפוגעניות של הפקח, ולא ראיתי לקבוע כי הוא מעליל על הנאשם. מכאן, אני קובע כי הנאשם אמר את האמירה המאיימת המיוחסת לו בסעיף 4 לכתב האישום. בטרם נבחן את המשמעות המשפטית של דברי הנאשם ראוי להתייחס לאירוע נוסף שהתרחש לאחר שנעצר.

הטלפון וקופסת הסיגריות

16. כתב האישום מסתיים באמירה המאיימת. בפועל נמשך האירוע פרק זמן נוסף. לטענת הנאשם, שקיבלה ביטוי גם בדו"ח הפעולה של השוטר (אך לא בהודעתו של הפקח), מכשיר הטלפון שלו וקופסת סיגריות, בה היה לדבריו כסף מזומן בסך של 2,000 ₪, הושארו על גג הניידת בזמן שנעצר, נפלו בזמן הנסיעה, הטלפון נשבר וקופסת הסיגריות והכסף אבדו. השוטר אישר זאת בדו"ח הפעולה (ת/3). באופן מתמיה הדבר לא קיבל ביטוי בהודעת הפקח (ת/2).

הנאשם סיפר בהודעתו (ת/1) כי הפקח "המשיך לצחוק ואמר שהטלפון שלך והסיגריות שלך הלכו כי הוא לא הוריד אותם מהגג" (שורות 29-30). חקירתו הנגדית של הפקח לפני מחזקת את הטענה, כמו גם את התחושות הקשות מהתנהלותו של הפקח כלפי הנאשם במהלך האירוע: "אני זוכר שהיה משהו לגבי הטלפון (בחיוך). יש סיבה שאני גם מחייך, כי אני זוכר שגם אז כשישבנו בניידת אני זוכר שאמרנו איזה משהו על זה שנשבר לו הטלפון, גיחכתי על זה שהוא ממציא את זה" (פרוטוקול עמוד 16 שורות 22-23, וראו גם עמוד 17 שורות 10-14).

בתום חקירת הנאשם במשטרה, כשנשאל מה יש לו להוסיף, הלן על אובדן כסף שהיה לדבריו בתוך קופסת הסיגריות שנפלה מהגג והשלים: "אין לי מאין להביא את הכסף, והצחוק של הפקח מהדהד בראשי". הנאשם, במילים המבטאות עלבון מתגובתו של הפקח, היטיב להמחיש את התרשמותי מהתנהגותו של הפקח באירוע, התנהגות בוטה ומזלזלת אשר נראה כי סייעה להסלמת האירוע.

ממצאי עובדה

17. מצאתי לקבוע שהפקח התנהג כלפי הנאשם באופן מזלזל ומשפיל מתחילת האירוע (כשפנה אל הנאשם באופן מנמיך), במהלכו (כשהטיח בו כי "יקפל אותו לרצפה") ועד סופו (עת גיחך על אובדן חפציו של הנאשם שהושארו על ידי השוטר על גג הניידת).

אני קובע כממצא כי הקללות שהטיח הנאשם בפקח הן אך ורק אלו שבהן הודה הנאשם ואלו שתועדו על ידי השוטר בדו"ח הפעולה, זאת נוכח קושי ליתן אמון באמרות שהובאו מאת הפקח בלא תימוכין. מכאן, הנאשם קילל את הפקח במילים "אתה פקח זין", "מי אתה בכלל", "יא בן זונה, אני אזיין אותך".

אני קובע כממצא כי הנאשם אמר לשוטר, במענה לשאלתו האם יש חפצים אסורים בכיסיו, כי "יש לי 7 דוקרנים לדקור את השוטר הבן זונה".

מסגרת נורמטיבית

18. סעיף 288 לחוק העונשין מגדיר העלבת עובד ציבור: "המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר ששה חדשים".

בדנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד מדינת ישראל (11.7.11) נקבע (סעיף 13 לפסק הדין של כבוד השופט (בדימ') א' פרוקצ'יה):

"עבירת העלבת עובד ציבור נועדה לפרוש הגנה על השירות הציבורי מפני פגיעות קשות העלולות לפגוע בכשירות תפקודו, וביכולתו לקיים את אחריותו כלפי הציבור, ולפעול כראוי להגשמת יעדיו. ללא הגנה ראויה על השירות הציבורי, לא יכון שירות ציבורי יעיל, שבכוחו לעמוד במטלות ובאחריות המוטלות עליו. הצורך להגן על השירות הציבורי מחייב הגנה גם על עובד הציבור האינדיבידואלי, שבאמצעותו פועל השירות הציבורי. בלא הגנה כזו על עובד הציבור, יתקשה עובד הנתון למעשי העלבה, השפלה וביזוי למלא את תפקידו בכשירות וביכולת מלאים."

ובסעיף 26 לפסק הדין:

"העלבה" מתקיימת כאשר היא מכוונת כלפי ליבת כבודו האישי של העובד; אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה, אלא נדרשת פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים. אמנם, המושג "העלבה" בהקשרו הנורמטיבי מניח ציפייה לסף-סיבולת גבוה מצד עובד הציבור, אשר נועד לאפשר לאזרח מרחב ביטוי וביקורת כלפי תפקודו של עובד הציבור והשירות הציבורי. על העובד לעמוד לא אחת מול טענות וביקורת המושמעות כלפיו וכלפי השירות הציבורי, גם אם הן אינן צודקות וגם אם אין בהן אמת. באלה אין בהכרח כדי להוות מעשה "העלבה" במובן האיסור הפלילי. אולם, רף-הסיבולת של העובד נעצר באותה נקודה שבה מוטל על החברה להגן על ליבת כבודו ועל ליבת כבודה של המערכת אותה הוא משרת."

לא ניתן לנתק את הקללות המכוערות שהטיח הנאשם בפקח מנסיבותיו של האירוע בכללותו. בהינתן התנהגותו המבזה של הפקח כלפי הנאשם עובר להשמעת הגידופים כלפיו, מצאתי כי האלימות המילולית שהוטחה בו

על ידי הנאשם איננה עולה כדי "העלבה" במובנה הפלילי. מצאתי כי רף הסיבולת של הפקח, בפרט לאור התנהגותו שלו, צריך להכיל את תגובתו של הנאשם. לפיכך החלטתי כי חרף העובדה שהנאשם קילל את הפקח במהלך עבודתו, ראוי בנסיבות האירוע לזכותו מעבירה של העלבת עובד ציבור.

19. אשר לעבירת האיומים, זו מוגדרת בסעיף 192 לחוק העונשין: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

ברע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.01.2018) נקבע (סעיף 22):

"עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו (ראו: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (1989) (להלן: עניין ליכטמן); רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, 105 (2006) (להלן: עניין לם)). עבירה זו היא עבירה התנהגותית, ולכן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיים, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת-מידה אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום. מאפיין נוסף של עבירת האיומים הוא שעבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר (ראו: עניין לם, בעמ' 105-106, 108-109)."

תשובת הנאשם לשאלתו של השופט האם הוא מחזיק בכיסוי דבר מה אסור, כי "יש לי 7 דוקרנים לדקור את הפקח הבן זונה" נשמעת כאיום מפורש לפגוע בפקח. אמנם, עשויים להיות מצבים בהם היא תיחשב אבסורדית באופן המנתק את יכולתה להפחיד (וכי מה לו לאדם להסתובב עם 7 סכינים בכיסו?). דא עקא, על מנת לקבוע כי הנאשם כיוון לתוצאה אבסורדית ראוי היה לשמוע הסבר מפיו. הנאשם כפר בעצם האמירה ובמצב דברים זה בית המשפט אינו יכול לקבוע כי כוונתו הייתה שונה מהאופן בו הם נשמעים, אמירה מאיימת שמטרתה להפחיד את הנמען. אוסיף כי איום מתקיים גם בהקנטה. מכאן, אף אילו מצאתי ספק באשר לכוונה להפחיד (ואינני קובע זאת), כוונה להקניט קיימת גם קיימת.

בטרם סיום

20. ב"כ הנאשם טען לאכיפה בדרנית בכך שהמאשימה נמנעה מלחקור ולהעמיד לדין את הפקח בגין עבירת איומים כלפי הנאשם. הדיון אף נדחה להשלמה שתאפשר לצדדים להביא טיעון סדור בנושא. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ובהינתן המסקנות אליהן הגעתי לעיל, מצאתי כי לא עומדת לנאשם טענה של הגנה מן הצדק. חרף הקביעות באשר להתנהגותו של הפקח באירוע, לא מצאתי כי זו עולה כדי איומים לכאורה המצדיקים חקירתו של זה

באזהרה, ודי בכך כדי לדחות את הטענה לאכיפה בררנית.

בחנתי גם את השאלה האם "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" (סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), זאת בהינתן הקביעה כי התנהגותו של הפקח הביאה להסלמת האירוע, ומצאתי כי עבירת האיומים שביצע הנאשם הצדיקה את הגשת האישום נגדו ואת המשך ניהול ההליך, גם לאחר שהתבררה התנהגותו של הפקח. האמירה המאיימת נאמרה בפני השוטר וכמענה לשאלתו, קרי לאחר שהנאשם התעמת עם הפקח. כלומר, אין מדובר באמירה שהוטחה בפקח כחלק מרצף הגידופים אלא באמירה מאוחרת יותר לאחר שהיה סיפק בידי הנאשם להתעשת ולנהוג כאדם מן היישוב. חרף זאת מצא הנאשם להתבטא באופן המיוחס לו, ובכך ביצע עבירת איומים כלפי הפקח, אליה בית המשפט איננו יכול להתייחס בשוויון נפש. פקחים כשוטרים מבצעים עבודה מאומצת, קשה וחיונית וחלה עלינו כחברה חובה להגן עליהם ולספק להם סביבת עבודה בטוחה.

תוצאה

21. נוכח המפורט לעיל וכפי שהודעתי בפתח הכרעת הדין, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור (סעיף 288 לחוק העונשין) ולהרשיעו בעבירת איומים (סעיף 192 לחוק העונשין).

ניתנה היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, במעמד הצדדים